

Inhoud

Voorwoord van de schrijver	7
Hoofdstuk 1: De strijd van de eeuw	9
Hoofdstuk 2: God Boy	23
Hoofdstuk 3: De worsteling	31
Hoofdstuk 4: De waarheid komt aan het licht	41
Hoofdstuk 5: Waarom zijn mensen homoseksueel?	71
Hoofdstuk 6: Justin in ex-homoland	95
Hoofdstuk 7: Het is (niet) goed dat de mens alleen is	129
Hoofdstuk 8: South Park christenen	141
Hoofdstuk 9: De giftige desam	165
Hoofdstuk 10: Geloofsmoordenaars	177
Hoofdstuk 11: De andere kant	193
Hoofdstuk 12: Terug naar de Bijbel	219
Hoofdstuk 13: Welk ander gebod er ook is	249
Hoofdstuk 14: Bliksemafleider	271
Hoofdstuk 15: En nu verder	293
Noten	329
Over de schrijver	333

Voorwoord

Dit boek gaat over een controversieel onderwerp waar veel mensen vroeg of laat mee te maken krijgen.

Om de menselijke kant van deze kwestie zo goed mogelijk te belichten heb ik ervoor gekozen om een aantal van mijn persoonlijke ervaringen te gebruiken. De beschreven gebeurtenissen hebben werkelijk plaatsgevonden. Ik heb ze zo waarheidsgetrouw mogelijk omschreven en zelfs de details gecontroleerd. Daarvoor heb ik niet alleen uit mijn eigen geheugen geput, maar ook honderden bewaarde e-mails, dagboeknotities en andere papieren nagelezen.

Wel heb ik sommige namen en persoonlijke details veranderd om de privacy van de personen over wie ik heb geschreven te beschermen, en in sommige gevallen heb ik de volgorde van de gebeurtenissen of andere onbelangrijke details aangepast omwille van de duidelijkheid en beknoptheid. Voor de rest is alles precies zoals ik het me herinner.

Justin Lee

De strijd van de eeuw

Enkele jaren geleden kwam er een opvallend telefoontje binnen bij de christelijke organisatie waarvoor ik werkte.

De vrouw aan de andere kant van de lijn was in tranen. Van tijd tot tijd hervond ze haar zelfbeheersing en wist ze een paar zinnen uit te brengen, waarna ze opnieuw in huilen uitbarstte.

Ik stelde haar op haar gemak en vroeg haar rustig uit te leggen wat er aan de hand was.

Ze heette Cindy. Ze was de moeder van een jongen van vijftien jaar. Hij was haar enige kind, haar oogappel. Hij was een fantastisch joch, vertelde ze me. Het beste kind dat iemand zich maar kon wensen. Vriendelijk, trouw, eerlijk. Hij deed het goed op school. Was actief betrokken bij de jeugdgroep van de kerk. Een toegewijde christen. Zij en haar man waren ontzettend trots op hem.

Maar toen gebeurde het ondenkbare.

Op een avond – het was al laat – vertelde hun geliefde zoon hun dat hij tot de ontdekking was gekomen dat hij homo was.

De twee weken die volgden waren ontzettend heftig en emotioneel geweest voor de liefhebbende ouders, die zich afvroegen wat ze verkeerd hadden gedaan en wat ze nu in vredesnaam moesten doen. Ze lazen en herlazen alle relevante bijbelgedeeltes, speurden internet af op zoek naar informatie en hadden talloze gesprekken met hun zoon, hopen op aanwijzingen dat hij misschien toch geen homo was. Tot hun frustratie hield hij echter vol dat hij het wel was.

Cindy maakte zich grote zorgen om haar zoon. Ze was bezorgd om

zijn ziel en om zijn toekomst. Ze had nagedacht over wat deze ontwikkeling betekende voor zijn mogelijkheden om een gezin te stichten, en over gevaren zoals aids en homohaar. Maar van alle dingen waarmee ze worstelde was er één ding dat steeds weer terugkwam in ons gesprek.

Het leek erop dat ze vooral bang was voor de reacties in hun kerk.

Ze woonden op het platteland en maakten al vele jaren deel uit van een conservatieve evangelische gemeente. ‘Het is een geweldige kerk,’ verzekerde ze me. ‘Het zijn geweldige mensen. Maar dit ... als ze hier achter komen, zullen ze nooit meer op dezelfde manier naar hem kijken. Dat weet ik gewoon.’

Wat haar het meest dwarszat was de angst dat haar zoon de rest van zijn leven achtervolgd zou worden door afwijzing van zijn medechristenen. Ze wist dat Amerika bol stond van kerken zoals die van hen, en dat er heel veel christenen waren zoals degenen die zij kende. Dit was de wereld waarin haar zoon terecht zou komen als hij straks, over een paar jaar, zou uitvliegen. En voor het eerst vond ze dat een angstaanjagende gedachte.

Welke fouten haar zoon in zijn leven ook zou maken, Cindy was er zeker van dat God genade met hem zou hebben. De kerk, zo vreesde ze, was misschien minder genadig.

*

In 2007 deed Barna, een christelijk onderzoeksbureau, onderzoek onder een groep jongeren tussen de 16 en 29 jaar en vroeg hun om een aantal woorden en zinnen uit te kiezen die volgens hen de beste omschrijving gaven van het christendom van dit moment. Onder de grote hoeveelheid opties waren positieve termen zoals ‘biedt hoop’ en ‘heeft goede normen en waarden’, maar ook negatieve termen zoals ‘veroordelend’ en ‘hypocriet’.

Van alle mogelijkheden – positief en negatief – werd de omschrijving ‘antihomo’ het meest gekozen. Deze omschrijving werd niet alleen gekozen door 91% van de niet-christenen, maar ook door 80% van de ondervraagden die zelf bij een kerk hoorden!

De resultaten van dit drie jaar durende onderzoek naar het beeld dat hedendaagse jonge Amerikanen van de kerk hebben, zijn beschreven in het boek *unChristian*. Barna Groupmedewerkers David Kinnaman en Gabe Lyons schrijven onder meer:

Uit ons onderzoek bleek dat de gedachte dat christenen ‘tegen’ homo’s en lesbiennes zijn ... gemeengoed geworden is. De homokwestie is het ‘hete hangijzer’ geworden, de kwestie met de grootste negatieve invloed op de reputatie van het christendom. Dit kenmerk wordt door veel jonge mensen in onze tijd dan ook gezien als een bewijs dat de kerk zichzelf bepaald niet christelijk gedraagt, wat weer een hele vloedgolf aan negatieve associaties tot gevolg heeft. Christenen zijn veroordelend, bekrompen, leven in hun eigen wereldje. Ze zijn conservatief, hypocriet, onoprecht en ongevoelig. Buitenstaanders zeggen dat onze vijandige houding ten aanzien van homo’s – niet slechts onze bezwaren tegen de homoseksuele praktijk, maar juist ook onze afkeer van mensen die homoseksueel zijn – min of meer synoniem geworden is aan het christelijk geloof.¹

Opgegroeid in een conservatief christelijk gezin wist ik dat we homoseksualiteit *an sich* afkeurden, maar ik had nooit het idee dat we ‘een afkeer hadden van homo’s’. Ik twijfel er echter niet aan dat Kinnaman en Lyons gelijk hebben: de ‘antihomo’-reputatie van de kerk hangt niet alleen samen met de bezwaren die veel christenen hebben tegen het

homohuwelijk; we staan bekend om onze *vijandige houding ten aanzien van homo's en lesbiennes*. En als gevolg daarvan zijn moeders zoals Cindy bang voor hun eigen kerk.

Dat is verontrustend nieuws voor de hele christelijke gemeenschap. Jezus stond niet bekend om zijn afkeer van mensen; Hij stond bekend om zijn onvoorwaardelijke liefde voor iedereen, vooral voor de buitenbeentjes en de zondaars. Een van de dingen die Jezus' tegenstanders Hem kwalijk namen was dat Hij een 'veelvraat' en een 'dronkaard' was, een 'vriend van tollenaars en zondaars'.² Het geloof waarvan Hij de grondlegger is zou nooit bekend mogen staan om minachting voor wie dan ook. Is het niet de boodschap van het evangelie dat wij allemaal zondaars zijn en de heerlijkheid van God missen (Romeinen 3:23), en dat dit de reden is waarom Jezus voor ons moest sterven en wij zo hard genade nodig hebben?³

Een van Jezus' gelijkenissen gaat over een koning die zijn dienstknecht een enorme schuld kwijtscheldt. De dienstknecht is daar dankbaar voor, maar zodra hij buiten komt ziet hij een van zijn mededienaren die *hem* nog wat geld schuldig is – een veel kleiner bedrag. Hij eist dat die ander hem onmiddellijk terugbetaalt, anders zal hij hem in de gevangenis laten gooien. Als de koning dat hoort, wordt hij heel boos en laat hij de eerste dienstknecht alsnog in de gevangenis gooien.⁴ Jezus' boodschap is duidelijk: wij hebben zelf zo veel genade van God ontvangen dat we ook genade moeten hebben met anderen.

In een andere gelijkenis vertelt Jezus over twee mensen die naar de tempel gaan om daar te bidden. Een van hen, een streng gelovige man, bidt: 'God, ik dank U dat ik niet ben als de andere mensen, die roofzuchtig of onrechtvaardig of overspelig zijn, en dat ik ook niet ben als die tollenaar. Ik vast tweemaal per week en draag een tiende van al mijn inkomsten af.' De andere man bidt alleen maar: 'God, wees mij zondaar genadig.'⁵ Het is de tweede man, de zondige, alom-

verachte tollenaar, die door God gerechtvaardigd wordt. Hoe kan het dan dat zo veel mensen het idee hebben dat christenen meer op die eerste man lijken?

Een deel van het probleem komt voort uit het feit dat christenen seksuele zuiverheid heel belangrijk vinden, en het grootste deel van de christenen is van mening dat seks tussen twee mannen of twee vrouwen immoreel is. Deze visie alleen al roept de nodige weerstand op bij de homoseksuele gemeenschap. Maar dat is niet het hele verhaal. Welke visie christenen ook hebben op homoseksualiteit, ik ken geen enkele christen die *wil* dat dat het belangrijkste kenmerk van de kerk is. Als dat wel het geval is, moet er ergens iets vreselijk misgegaan zijn.

Toch is dat precies wat we zien. In de westerse maatschappij, en dan vooral onder jongeren, is sprake van een groeiend onbehagen ten aanzien van de verwoestende culturele oorlog tussen homo's en christenen ... waarin de christenen het eerste schot hebben gelost.

Illustraties hiervan zijn niet moeilijk te vinden. Twee dagen na de afschuwelijke aanslagen op 11 september 2001 verkondigde Jerry Falwell, een invloedrijke predikant, dat deze gebeurtenis – die hij beschouwde als een teken van Gods toorn die over Amerika was losgebarsten – deels te wijten was aan de homo's. 'Ik zeg het recht in hun gezicht: jullie hebben aan dit incident bijgedragen.'

'Daar ben ik het voor de volle honderd procent mee eens,' was de reactie van televisiedominee Pat Robertson. Een stortvloed van negatieve publiciteit volgde, waarna beide mannen uiteindelijk hun excuses aanboden.

Daarnaast hebben we hier in Amerika natuurlijk nog de Westboro Baptist Church, onderhand internationaal bekend en misschien wel het meest zichtbare symbool van deze culturele strijd. Leden van deze gemeenschap staan bekend om hun homohaat en hun demonstraties

tijdens homomanifestaties en begrafenissen van mensen die in elkaar geslagen en vermoord zijn vanwege hun geaardheid. Tijdens zo'n demonstratie dragen ze spandoeken met de tekst 'God haat homo's' en verschillende zogenaamd toepasselijke bijbelteksten.

In het andere kamp heeft de aanname dat christenen uitgesproken antihomo zijn een ongekend vijandige houding ten aanzien van het christendom tot gevolg gehad. In 2010 haalde de populaire columnist Dan Savage – zelf homo en zoon van christelijke ouders – flink uit naar christenen, die hij verantwoordelijk achtte voor de explosieve toename van het aantal zelfmoorden onder homoseksuele tieners:

Het walgelijke, mensonterende fanatisme van die 'toegewijde christenen' en de leugens die worden verkondigd vanaf de kansel van de kerken waar die 'toegewijde christenen' hun kinderen zondag aan zondag mee naartoe slepen, geven jullie heteroseksuele kinderen een vrijbrief om de homoseksuele kinderen op school openlijk uit te schelden, te vernederen en te veroordelen. En velen van jullie heteroseksuele kinderen – die goed geluisterd hebben terwijl papa en mama tekeergingen over de gruwelen van het homohuwelijk en de dreiging die dat voor het gezin betekent, en over dat seks tussen mensen van hetzelfde geslacht maakt dat hun fantasievriendje Jezus zit te huilen in de hemel – denken dat ze het recht hebben om de homoseksuele kinderen bij hen op school ook lichamelijk te mishandelen ...

O, en het mensonterende fanatisme dat jullie heteroseksuele kinderen vult met haat en agressie? Dat vult jullie homoseksuele kinderen met uitzichtloze wanhoop, tot ze geen andere uitweg meer zien dan zelfmoord. En dan hebben jullie

het lef om tegen *mij* te zeggen dat ik niet zulke lelijke woorden moet gebruiken.⁶

De waarheid is veel ingewikkelder dan deze voorbeelden suggereren. We zijn er allemaal kapot van als een tiener zelfmoord pleegt. De activisten in Westboro zijn maar met een klein groepje en veel christenen hebben zich net zo kwaad gemaakt over de opmerkingen van Falwell als hun niet-christelijke burens. Toch echoën deze gebeurtenissen nog steeds na, als extreme uitwassen van een conflict dat – in een minder extreme versie – op duizenden andere plaatsen terug te vinden is, van de preekstoel tot de stembus. Niemand kan ontkennen dat er sprake is van spanningen tussen de homogemeenschap en de christelijke gemeenschap, en de laatste tijd lijkt de sfeer grimmiger te worden, alsof het gaat om een strijd op leven en dood.

Dames en heren! Koop nu uw kaartjes voor het Gevecht van de Eeuw! De homo's tegen de christenen! Wie bepaalt de toekomst van onze cultuur?

Mensen kiezen een kant in deze epische strijd tussen christenen en homo's, waarbij beide kampen zich laten leiden door het allesbehalve positieve beeld dat ze van hun tegenstander hebben. Voor wie sympathiseert met homo's zijn christenen een stelletje onwetende, homofobische fundamentalisten die hun achterhaalde religieuze denkbelden bij iedereen door de strot proberen te duwen. In de ogen van hun tegenstanders, de christelijke gemeenschap, is iedereen met een andere geaardheid automatisch een 'homoactivist', uit op het ondermijnen van het gezin en op het vernietigen van de morele structuur van de gemeenschap – en dat allemaal ter wille van hun egoïstische, ontaarde en ongezonde seksuele levensstijl.

Het speelveld is bepaald en het gevecht kan beginnen.

Politieke groeperingen aan beide zijden doen hun uiterste best om fondsen te werven die hen in staat stellen om actie te voeren, voor of

tegen de legalisering van het homohuwelijk, voor of tegen het veranderen van wetgeving rondom geweld tegen homo's. Beide partijen maken gebruik van bangmakerij om hun achterban te waarschuwen: als er niet voldoende geld ingezameld wordt en de andere partij wint, dan zullen *hun* rechten worden afgenomen en gaat het hele land naar de ratsmodee. Er wordt ruzie gemaakt over gerechtelijke uitspraken, berichtgeving in de media en lesprogramma's op scholen. Mensen maken zich druk over elke mogelijke verschuiving in de publieke opinie. Volgens beide partijen is dit een zaak van leven of dood; de uitkomst van deze strijd is bepalend voor de veiligheid van onze kinderen en de toekomst van ons land.

De politieke kwesties waarover gestreden wordt, zijn een realiteit, en sommige ervan zijn heel belangrijk. Maar als gevolg van de verdeeldheid en deze – vaak heftige – politieke strijd tussen christenen en homo's raken honderden échte mensen in het gedrang.

Denk maar aan Cindy, de christelijke moeder van een homoseksuele zoon. De antihomoboodschap die ze in haar kerk had gehoord – waarin het niet slechts ging om seksueel gedrag maar ook om homoseksuele *mensen* – maakte dat ze de onthulling van haar zoon zelfs niet met haar dominee durfde te bespreken. Ze was bang dat haar broeders en zusters haar zoon zouden veroordelen in plaats van liefhebben. Het was de eerste keer in haar leven dat ze het gevoel had dat ze niet bij haar gemeente terechtkon, en dat besef was afschuwelijk.

Ik weet zeker dat het niet de bedoeling van haar dominee was om zo over te komen. Wat hij tijdens zijn preken misschien ook gezegd heeft en hoe er in haar gemeente misschien ook over homoseksualiteit gedacht werd, ik ben er zeker van dat het nooit iemands doel is geweest om Cindy en haar zoon te kwetsen. Maar wat hun bedoelingen ook waren, Cindy was ervan overtuigd dat haar kerk vanaf nu

geen veilige plek meer was voor haar zoon, en daarmee voor haar hele gezin.

Cindy is niet de enige. Terwijl je deze woorden leest, worstelen christelijke ouders om je heen met de ontdekking dat hun kind homoseksueel is, verscheurd tussen hun onvoorwaardelijke liefde voor hun kind en hun verlangen om God tegen elke prijs te volgen. Als de dingen die in de kerk gezegd worden over homo's niet overeenkomen met wat ze weten van hun eigen kinderen, wie moeten ze dan geloven?

En het zijn niet alleen de ouders. De kerkbanken zitten vol met christenen die op allerlei verschillende manieren met dit soort vragen worstelen. Misschien hebben ze nog niet zo lang geleden te horen gekregen dat iemand die ze goed kennen homo is – een vriend, een familielid, een collega of zelfs hun eigen man of vrouw – en weten ze niet wat ze daarmee aan moeten. Sommige mensen zijn onzeker over hun eigen seksualiteit. Sommigen hebben de conclusie getrokken dat ze homo zijn. Anderen denken dat de kerk er niets van snapt, terwijl weer anderen denken dat het probleem is dat er te veel nadruk wordt gelegd op één specifieke zonde, alsof die erger zou zijn dan alle andere. Maar wat het ook precies is, nu steeds meer mensen ervoor uitkomen dat ze homo zijn, zullen steeds meer christenen die hen kennen te maken krijgen met de vraag hoe je werkelijk liefdevol kunt zijn in een cultuur die christenen beschouwt als homohaters.

Droevig genoeg zijn veel kerken van vandaag niet of nauwelijks voorbereid op het helpen van mensen die met deze gevoelige en ingewikkelde kwesties te maken hebben. In hun ijver om een duidelijk standpunt ten aanzien van seksualiteit en zuiverheid in te nemen, hebben ze dingen gezegd en gedaan die de mensen die hun steun het hardst nodig hebben, juist afstoten.

Veel van de christenen die vraagtekens plaatsen bij de harde aanpak die ze in zo veel kerken hebben gezien, kunnen zich uiteindelijk niet

meer vinden in de traditionele visie van de kerk op seksualiteit. Als gevolg daarvan ontstaat er verdeeldheid in gemeentes en kerkgenootschappen, en ook daar kunnen meningsverschillen al gauw uitgroeien tot een verbeterd strijd.

Steeds meer mensen, uit beide kampen, hebben moeite met de toon waarop de discussie wordt gevoerd. Velen van hen roepen op tot meer respect, een zachtmoediger houding ten aanzien van verschillen in overtuiging.

In een opiniestuk in *USA Today* schrijft evangelisch auteur Jonathan Merritt: 'Nu is voor wie de naam van Jezus Christus draagt het moment gekomen om niet langer alleen te spreken over liefde, maar om die liefde ook daadwerkelijk te betonen aan onze homoseksuele medemens. Die liefde moet concreet en tastbaar zijn en uitstijgen boven goedkope retoriek.'⁷

Was het maar zo eenvoudig. Er is echter meer nodig dan dat. Zonder communicatie of wederzijds begrip zullen voorstellen die door de ene partij als liefdevol en barmhartig worden beschouwd door de andere partij wellicht heel anders worden geïnterpreteerd.

Merritts eigen woorden, hoe goed bedoeld ook, zijn geen uitzondering. Een paar dagen nadat zijn artikel was verschenen publiceerde *USA Today* een aantal reacties, onder de kop 'Boodschap van "liefde" antihomo-agenda'.

'Merritts oproep om aardig te zijn tegen homo's en lesbiennes ... is gewoon een manier voor godsdienstfanaten om hun imago op te poetsen en hun onverdraagzaamheid goed te praten,' schreef een van de critici, die opmerkte dat Merritt homoseksuele relaties als zondig beschouwt. Tegelijkertijd werd Merritt door mensen uit de conservatief christelijke hoek onder vuur genomen om precies het tegenovergestelde: zij vonden dat hij zich niet sterk genoeg had uitgesproken tegen de zonde.

Niet iedereen is het erover eens dat het tijd is voor een zachtmoediger aanpak van deze kwestie. Maar zelfs mensen die dat wel vinden, hebben geen duidelijke ideeën over hoe die aanpak er dan uit zou moeten zien.

Sommige christenen stellen voor om, als liefdevol alternatief voor de antihomopropaganda in veel kerken, pastorale programma's aan te bieden om 'seksuele gebrokenheid te herstellen'. Niet geheel onverwacht wordt dit idee door de homogemeenschap niet serieus genomen en door velen zelfs als een belediging beschouwd. Sommige homo's proberen de kloof te overbruggen met behulp van religieuze leiders die prohomo zijn en door het opnieuw interpreteren van bepaalde bijbelgedeeltes. Daar willen de meeste christenen echter weer niets van weten. Mensen van beide kanten hebben voorgesteld om de andere partij maar gewoon met rust te laten, 'leven en laten leven', zeg maar, maar die oplossing is voor geen van beide partijen erg bevredigend gebleken.

Als een compromis onmogelijk is, wat is dan het antwoord? Moet de ene partij het veld ruimen voor de andere? Sommige mensen (aan beide zijden) denken van wel. Zolang deze houding blijft bestaan, zullen er steeds opnieuw mensen gekwetst worden.

Sommigen hebben zich aan het conflict weten te onttrekken door zich te omgeven met mensen die het in alles met hen eens zijn. Als ze horen hoe relevant deze kwestie voor anderen nog steeds is, zijn ze vaak oprecht verbaasd. 'Die vraag hadden we toch allang beantwoord?' zeggen ze dan. 'Hoe is het mogelijk dat *die mensen* het nog steeds niet "snappen"?'

Een paar jaar geleden had ik hier een gesprekje over met een kennis uit Californië, die niet bijster geïnteresseerd is in religie. 'Maar dat is niet echt meer een hot item, toch?' vroeg hij. 'Hier niet, in elk geval. Hier is het gewoon leven en laten leven. Homo's, hetero's – niemand

die het iets uitmaakt met wie je het bed deelt.’ Hij was totaal verbijs-terd toen er een jaar later een wet werd aangenomen, Proposition 8, waarmee het homohuwelijk in Californië officieel verboden werd. Hoewel Californië beschouwd wordt als een liberaal, homovriendelijk deel van Amerika, hadden veel inwoners blijkbaar toch niet dezelfde mening als mijn kennis.

Andersom geldt overigens hetzelfde. Ik heb in de loop der jaren al heel wat voorgangers en gezinnen ontmoet die altijd dachten dat dat ‘homogedoe’ alleen voorkwam op andere plaatsen en bij andere mensen – degelijke christenen zoals zij hadden daar niet mee te maken. Totdat iemand van wie ze hielden uit de kast kwam, vaak de laatste van wie ze het verwacht hadden. Christian Community, een christelijk onderzoeksbureau, heeft bij een grootscheeps onderzoek in verschillende kerken vrijwel overal tieners ontmoet die zichzelf omschrijven als homoseksueel – zelfs in kerken die zich zeer negatief uitlaten over homoseksualiteit. Het zal je waarschijnlijk niet verbazen dat deze kinderen hun ontdekking over het algemeen niet besproken hadden met volwassenen in hun kerk.⁸

In Amerika en ook in West-Europa bestaat nog veel verdeeldheid over dit onderwerp, waarschijnlijk meer dan de meesten van ons zich realiseren. Neem bijvoorbeeld de Zweedse Kerk, het grootste kerkverband in Zweden, die in 2009 de krant haalde toen het voorstel om voortaan ook homohuwelijken in te zegenen met een meerderheid van stemmen werd aangenomen, terwijl andere Zweedse denominaties hier fel op tegen waren. In datzelfde jaar verleenden christelijke leiders in Oeganda hun steun aan een wet die voorschrijft dat praktiserende homo’s ter dood gebracht moeten worden. Deze beslissing gaf aanleiding tot een internationale stroom van woede en kritiek omdat christelijke groeperingen over de hele wereld nauwelijks moeite gedaan zouden hebben om zich tegen deze wet te verzetten en

misschien zelfs onbewust hebben bijgedragen aan het ontstaan ervan. Ik ken mensen in Noord-Ierland die hun zoon resoluut hebben verstoten toen hij hun in 2011 vertelde dat hij homo was – en die tot op de dag van vandaag elke vorm van contact weigeren. Zijn eigen moeder wil niet eens met hem praten.

Er zijn heel veel verschillende verhalen, en vaak is de situatie ingewikkeld. Maar onder al deze kwesties ligt een essentiële vraag: hoe moeten wij, christenen, die homoseksualiteit door de geschiedenis heen altijd veroordeeld hebben, omgaan met een wereld die relaties tussen mensen van hetzelfde geslacht steeds meer lijkt te accepteren? Sommigen zeggen dat de toenemende acceptatie van homoseksualiteit het zoveelste bewijs is van de verdorvenheid van de wereld en dat christenen dwars tegen alle veranderingen in moeten vasthouden aan Gods waarheid. Anderen zeggen dat we als christenen juist een enorme fout gemaakt hebben door homoseksualiteit in al haar vormen af te wijzen, en dat de bijbelse culturele context ons zou moeten aanzetten tot berouw en het herzien van ons standpunt. Maar hoe dan ook – stel dat we deze vraag verkeerd beantwoorden? Maken we ons dan niet schuldig aan een van de grootste tragedies in de geschiedenis van de kerk?

Zowel families als gemeentes zijn verdeeld, verscheurd, over deze kwesties. Maar als we het niet eens kunnen worden, is er dan enige hoop op het beëindigen van deze culturele oorlog? Is een meer liefdevolle houding mogelijk? Wat zou die concreet inhouden?

Dergelijke vragen zijn belangrijk voor mensen zoals Cindy. Ze zijn belangrijk voor homo's, omdat het om hun leven gaat. En ze zouden net zo belangrijk moeten zijn voor ons, mensen die zich christenen noemen en beweren dat ze Jezus vertegenwoordigen.

Onze jongeren hebben homoseksuele vrienden van wie ze houden. Als zij de kerk beschouwen als een plaats die niet veilig is voor hen,

een plaats die meer geïnteresseerd is in politiek dan in mensen, dan zou het zomaar kunnen dat we bezig zijn een van de meest antichristelijke generaties ooit groot te brengen – een generatie die gelooft dat ze moet *kiezen* tussen liefdevol zijn en christen zijn.

In de afgelopen vijftien jaar is God mij voorgegaan op een ongehooflijke, vaak pijnlijke, maar onvoorstelbaar inspirerende reis langs precies deze vragen. Ik zou je kunnen vertellen wat mijn mening is, maar in deze discussie zijn tientallen verschillende meningen mogelijk.

In plaats daarvan wil ik graag met je delen wat ik ervaren heb en hoe dat mijn kijk op een kwestie waarvan ik alles dacht te weten radicaal veranderd heeft.

Het begon allemaal met een jongen op de middelbare school die mij ‘God Boy’ noemde.